

SUSANNAH NIX

Algoritmus srdce

Romantická komedie
ze série **Láska je věda**

motto

Algoritmus srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Susannah Nix

Algoritmus srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SUSANNAH NIX

Algoritmus srdce

série **Láska je věda**

motto

Přeložila Petra Královcová

Copyright © Susannah Nix 2017

First published 2017 by Haver Street Press as *Remedial Rocket Science*

Translation © Petra Královcová, 2024

Cover illustration © JoyCrew / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2658-6

ISBN e-knihy 978-80-267-2660-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2661-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2659-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Davea, mého nejlepšího přítele

Milí čtenáři,

*tato kniha se dotýká následujících témat: nevěra,
duševní nemoci, sebevražda.*

*Toto varování uvádím proto, aby se ti, kteří se
těmto tématům chtějí vyhnout, mohli
rozhodnout, zda se do příběhu začnou, či nikoli.*

Budte na sebe hodní

Susannah Nix

1

Před třemi lety

Melody Gageová si podesáté za uplynulých pět minut zkontrolovala telefon.

Nic.

S povzdechem sáhla po půllitru a napila se. V baru bylo teplo a ona na sobě pořád měla koženou bundu, kterou si nemohla sundat, protože měla díru na topu přímo ve švu přes lopatky.

Kdyby si bundu svlékla, znamenalo by to, že tu zůstane dýl než pár minut. A to nechtěla.

Nemohla uvěřit, že se k tomu dneska večer opravdu dokopala. Vzala si svoji oblíbenou koženou bundu, i když na ni bylo moc teplo. Bylo to to nejhezčí oblečení, co měla, přestože byla ze sekáče. Dokonce vyměnila obvyklé martensky za roztomilé balerínky. A proč? Ani se neukázal.

Melody ucítila, jak do ní někdo šťouchnul, když se posadil na barovou stoličku vedle ní. S nadějí vzhledla, ale nebyl to Victor.

Ten chlap, se kterým tu neměla schůzku, se k ní naklonil a usmál se. „Jak se vede?“

Byl mladý, student jako ona. Stejně jako spousta dalších zákazníků v Cask 'n Flagon měl na hlavě čepici Red Sox. Taky měl tričko bratrstva Pasáci a děvky, což mu zajistilo pár negativních komentářů. Nevypadal ale špatně. Vlastně by mohla být dokonce v pokušení označit ho za atraktivního.

Škoda že na někoho čekala... Na někoho, kdo měl čtvrt hodiny zpoždění. To nebyl zrovna slibný začátek prvního rande.

Melody se na něho zdvořile, ale rezervovaně usmála. „Fajn.“

„Seš dost dobrá, víš to?“ poznamenal a naklonil se blíž.

Fuj. V tomhle kontextu tímhle výrazem odjakživa pohrdala. Dost dobrá. Popsal někdy muž ženu jako „dost dobrou“, aniž by to znělo nechutně? A z pusy mu táhl česnek. Fakt ne.

„Díky, ale na někoho tu čekám.“ Znovu se zadívala na mobil. Pořád žádná zpráva.

„Obvykle nejsem na krátkovlasý holky,“ pokračoval a ukázal na kraťouchký pixie sestřih na hnědých vlasech, „ale u tebe bych možná byl ochotný udělat výjimku.“

To má za to, že se odvážila opustit svoji komfortní zónu. Nejspíš měla tušit, že dnešní večer bude katastrofa, už když Victor vybral pro jejich rande sport bar poblíž Fenway a navrhl, aby se sešli až tam, místo aby přišli společně.

Souhlasila jen proto, že se zoufale chtěla vymanit ze stereotypu. Zoufale chtěla dělat něco – cokoli – jiného než trávit další sobotní večer učením na koleji nebo prací na počítači.

A tohle má za to.

„Vsadím se, že víš, že seš dost dobrá,“ naléhal ten rádoby balič, kterého neodradila Melodyina odmítavá gesta. „Kluci ti to určitě říkají pořád, co?“

KDE JSI??? psala Melody zprávu Victorovi a palci přitom drtila displej telefonu.

Vlastně se jí Victor ani moc nelíbil. Pracovali spolu na laboracích z chemie, ale jiskřilo to mezi nimi, jen když zapalovali Bunsenův kahan.

To jediné, co hrálo v jeho prospěch, byla skutečnost, že ji pozval na rande. To už dlouho nikdo neudělal. Za celý rok to byl jediný chlap, který o ni projevil zájem.

Jak jí ochotně připomněla spolubydlící, od toho kluka s důlkem na bradě na seznamovacím týdnu ji nikdo ani nepolíbil. A ten si na to druhý den, když vystřízlivěl, ani nepamatoval.

Ne že by tomu šla nějak naproti. Téměř všechny čas dělila mezi studium a práci, aby zaplatila část školného, kterou nepokryla stipendia.

Studium na Massachusettském technologickém institutu bylo těžké, ještě nikdy pro ni škola tak těžká nebyla. Dříve byla mezi nejlepšími ve třídě. Ale na MIT bývali nejlepší ze třídy i všichni ostatní. Musela se snažit dvakrát tolik, aby tvořila průměr.

Melody se nelíbilo být průměrnou. Chtěla být zase na špičce. Nebo aspoň blízko špičky. A jestli kvůli tomu musí vynechat pár večírků, nebude to žádná velká ztráta.

Ale teď, když byl její první rok skoro u konce, ji napadlo, že všichni ostatní chodili ven, poznávali nové lidi, spali s kdekým, zamilovávali se, rozcházeli se a znovu zamilovávali, zatímco ona byla pořád zahrabaná v knížkách. Jiní *sbírali zkušenosti*.

Jestli si Melody nedá pozor, za tři roky vyrazí do světa s bakalářským titulem a společenským životem středoškolačky. Usoudila, že by měla věnovat určité úsilí vylepšování praktických dovedností vedle těch akademických.

A tak skončila v tomhle baru, obtěžovaná frackem páchnoucím sprejem Axe a zoufalstvím.

Její nový kamarád se naklonil ještě blíž, přitiskl rameno na její a vyfoukl jí do obličeje další obláček česnekového dechu. „Co tu vlastně holka jako ty děláš sama?“

„Na někoho čekám,“ zopakovala Melody se zaťatými zuby. Natáhla krk a rozhlížela se po davu u dveří, jestli se náhodou neobjevil Victor.

„Holka jako ty by neměla být úplně sama. Co kdybych ti zatím dělal společnost?“

„Ani ne.“

„Co piješ? Koupím ti další.“

„Nechci další.“

„Ještě jednou to samý,“ zakřičel ten loudil na barmana. Ignoroval ji. Bylo to marné.

„Nechte to být,“ odmítla Melody barmana. „Už půjdu.“

Do háje s Victorem, fakt. Nebude čekat už ani vteřinu.

„Hej, kam jdeš?“ zaprotestoval Slizoun a chytil ji za paži, když sklouzla z barové stoličky.

Melody se mu vykroutila ze sevření, otočila se a narazila hlavou do mužské hrudi. Polekaně vzhledla k páru oslnivě modrých očí, které patřily velmi vysokému a velmi roztomilému muži. „Páni,“ vyhrkla.

„Moc se omlouvám, že jdu pozdě, zlato!“ rozzářil se ten chlapec a usmál se na ni, až se mu udělaly doličky. Stiskl jí paži, jako by ji znal.

Melody na něj zírala s otevřenou pusou. Byla si jistá, že ho ještě nikdy v životě neviděla. *Co se to tu dělo?*

Když se sklonil, aby ji políbil na tvář, byla tak ohromená, že se nedokázala pohnout. Jenže místo aby ji políbil, zastavil se kousek od jejího ucha a zašeptal: „Hraj to se mnou, jestli se chceš toho chlapa zbavit.“

Jasně že to s ním bude hrát, aby setřásla Slizouna.

S přehnaným nadšením objala Roztomilouše kolem krku. Páni, měl svalnatá záda. A voněl fantasticky, jako sekvojový les. Možná ho objímala o maličko dýl, než bylo nutné, jen aby si mohla ještě přivonět.

„Kdes byl, medvídku?“ nasadila naivní hlásek.

Naklonil hlavu, kolem očí mu naskočily pobavené vějířky a ústa se mu roztáhla do úsměvu. „No, prdelko. Asi jsem si popletl, kde jsme se měli setkat.“

„Ty můj hlupáčku, ještě že jsi tak hezký.“ Falešně se zvonivě zasmála a laškovně ho štouchla do paže. Pak mu sevřela dlaněmi biceps – velmi pevný biceps – a odtáhla ho směrem ke stolku u vchodu.

Zatímco ustupovali, Roztomilouš po Slizounovi šlehnul zlým pohledem ve stylu „nezkoušej to na moji holku“ a ten už couval s rukama nahoře v gestu „hej, chlape, promiň, nic jsem tím nemyslel“. Vyřízeno. Ten blbec nebyl ochotný brát její ne jako odpověď, ale jakmile jiný chlap uplatnil svůj nárok – jako by byla nějaký majetek –, zamával bílou vlajkou a zmizel ze scény, kretén.

Ne že by za ten zásah nebyla vděčná. Ale bylo taky možné, že právě vyskočila z Jabba Huttovy lodi do sarlaccovy jámy. Takže jakmile byli v baru ze Slizounova dohledu, Melody ho pustila a ustoupila, aby mezi nimi byl prostor.

Její šlechetný zachránce strčil ruce do kapes proužkovaných kraťasů a uhnul čtyřlenné skupince, kterou servírka právě uváděla ke stolu. Měl na sobě mokasíny a polo tričko s vyhrnutým límečkem, jako by právě vystoupil z reklamy značky Ralph Lauren. „Seš v pořádku?“ Ustaraně svrástil obočí a pohledem jí sklouzl k paži. „Neublížil ti ten chlap, když tě

chytil?“ Měl nezvykle laskavé oči na někoho, kdo se oblékal jako pako.

„Ne, jsem v pohodě.“ Melody sevřela pěsti, aby odolala nutkání třít si předloktí tam, kde se jí ten hnusák dotknul. „Ale díky za pomoc.“

„Nepotřebuješ odvézt domů?“ Jako by si právě uvědomil, jak to vyznělo, dodal: „Myslím tím, že ti můžu zavolat taxíka.“

Zavrtěla hlavou. Byla holka v děravém topu a bundě ze sekáče – ze svého příjmu za práci při studiu si v žádném případě nemohla dovolit platit za taxík. „Díky, to je dobrý.“ V pohodě se zvládne dostat domů sama. Stejně jako se dostala sem.

„Dobře,“ přikývl. „Seš si tím jistá?“

„Jsem.“

Přikývl a loudal se směrem k zadní části restaurace, aniž by na ni dorážel nebo čekal něco na oplátku za svůj dobrý skutek. Zdá se, že gentlemani ještě nevymřeli.

Melody v ruce zabzučel telefon. Byla to zpráva od Victora.

Promiň, do něčeho jsem se zabral a nestíhám.

Skvělé! Báječné! Perfektní!

„Hej!“ zavolala a spěchala za Roztomiloušem. „Počkej!“

Otočil se a zvedl obočí. Světlé vlasy mu spadly přes čelo, zvedl ruku, aby je odhrnul, a usmál se na ni. Když se usmíval, dělaly se mu roztomilé dolíčky. Pro dolíčky měla odjakživa slabost. Byl to její kryptonit.

Melody se zhluboka nadechla a nevšímala si nervózního hemžení v břiše. Stačilo s ním mluvit. To zvládne. Není to přece žádná věda.

Ne, je to mnohem horší. S vědou by si poradila. Ale mluvit s roztomilými kluky, to jí nahánělo hrůzu. Obzvlášť když božsky voněli, měli svaly a byli dokonalou ukázkou šlechtnosti.

Flo Rida řval z reproduktorů a skupinka lidí v dresech Sox se natlačila do prostoru mezi Melody a ty roztomilé dolíčky ve snaze dostat se k baru. Melody si mezi nimi prorážela cestu s nevraživým pohledem, dokud nestála přímo před ním.

„Jak se jmenuješ?“ I když Melody s metrem osmašedesát nebyla úplně malá, on byl dost vysoký, aby musela zaklonit hlavu, když se na něj chtěla zblízka podívat.

„Jeremy.“

„No, Jeremy, asi ti dlužím drink.“

Zavrtěl hlavou a vlasy mu znovu spadly do čela. „Nic mi nedlužíš.“ Odmlčel se a prohrábnul si vlasy. „Ale jestli mi to navrhuješ, protože sama chceš...“ Znovu ten úsměv. Jak se ten rošťák opovažuje být tak sexy? Neměla by z takového úsměvu omdlívat, ale stalo se.

„No, nepřehánějme,“ ohradila se, ale nedokázala ovládnout úsměv. „Nabízím ti drink. To je všechno.“

Znovu udělal to s hlavou na stranu, začínala to gesto milovat. A ty jeho oči! Nehorázně modré, když se do nich teď dívala zblízka. Nebesky modré jako v té epizodě *Akt X* o chlápku, který hypnotizoval lidi.

„Neřeklas mi svoje jméno,“ upozornil ji Jeremy a sledoval ji těma neskutečně modrýma očima.

„Melody.“ Snažila se předstírat, že je to pro ni úplně normální, jako by roztomilé kluky s žhavým úsměvem a rozkošně vlnitými vlasy zvala na drink běžně.

Usmál se. „V tom případě tvoji nabídku přijímám, Melody.“

2

Během následující hodiny se Melody o Jeremym dozvěděla následující informace:

1. Byl z Los Angeles.
2. Právě vyletěl ze Syracuse, což byla druhá vysoká, ze které ho vyrazili za poslední čtyři roky (první byla Brown).
3. Místo aby rodičům řekl, že (už zase) vyletěl, rozhodl se odjet na víkend do Bostonu za kamarádem, který na Bostonu studoval.
4. Byl bohatý. Jakože hodně bohatý.
5. S Melody se k sobě vůbec nehodili.

„Co třeba poslední film, který jsi viděla?“ zeptal se Jeremy a natáhl se pro láhev piva Shock Top.

Seděli u stolu v zadním rohu Cask 'n Flagon a hráli takovou tu seznamovací hru, kdy se střídavě ptá jeden druhého.

„*Princezna Mononoke*,“ odpověděla Melody a od baru se ozval jásot. Na všech televizích hráli Red Sox, muselo se stát něco vzrušujícího. Nebyla čelem ani k jedné z nich, takže

nedokázala říct co, ale ozývalo se mnohem víc járotu než bučení, takže předpokládala, že Boston vyhrává.

Jeremy zaletěl pohledem k obrazovce za její hlavou a hned se vrátil k ní. „O tom jsem nikdy neslyšel.“

Tahle hra byl její skvělý nápad, ale už toho litovala. Jenom zdůraznila, jak moc se k sobě nehodí.

„Je to japonský animovaný film.“

Jeremy se ušklíbl. „Jako anime?“

„Jo, ale je to úžasný. Fakt.“

Tvářil se skepticky. „Když to říkáš. Na čem jsi byla naposledy v kině?“

„Na *Princezně Mononoke* – byla to přehlídka Mijazakiho filmů.“ Melody sáhla po pultu, který si koupila díky falešné občance. Upíjela pivo už přes hodinu, takže bylo vlažné a začínalo být vyčpělé – tak trochu jako celá noc. „Co jsi naposled viděla v televizi?“

„Počítá se pondělní noční americký fotbal?“

„Ne, sport ne.“ Zvedl ruku a odhrnul si vlasy z čela, aniž o tom přemýšlel. Hned mu zase spadly dolů. Ten kluk nutně potřeboval ostříhat. „Jak se jmenuje to o těch nerdech se sexy sousedkou?“

Melody sebou trhla. „*Teorie velkého třesku*?“

„Jo, to je ono.“

Jasně že to bylo ono. Seriál, který si z lidí jako ona utahoval, jako by samotná existence člověka, kterému jde matematika a má rád sci-fi, byla povedený vtip. Sitcom, který propagoval klíšé „nešikovný nerd potká sexy holku“ a přitom se držel stereotypu, že komiksoví superhrdinové zajímají jenom geeky a nejsou součástí mainstreamové popkultury.

„Poslední kniha, kterou jsi četl pro pobavení?“ zeptala se, aby změnila téma.

Zavrtěl hlavou. „Popravdě si nevzpomínám. Vlastně ani nečtu pro pobavení.“

No jasně že ne. A vzhledem k jeho studijním výsledkům pravděpodobně nečetl ani skripta.

Zvedl obočí. „Teď mě určitě soudíš, vid’?“

„Nesoudím!“ protestovala Melody a tváře jí hořely studem.

Jeremy se zasmál a oči se mu pobaveně zúžily. „Seš mizerná lhářka, víš to?“

„Na svoji obhajobu musím říct, že to vím.“ Neubránila se, aby mu úsměv neopětovala.

„Takže proč MIT?“ zeptal se Jeremy, když probrali většinu popkultury a přešli k osobním tématům. „Proč ne Harvard nebo nějaká jiná škola pro chytrolíny?“

Melody usrkla pivo. Pili druhou rundu, tentokrát na účet Jeremyho exkluzivní kreditky. „Pro to, co chci studovat, je to to nejlepší.“

„A to je co?“

„Počítačová věda.“ Prsty sledovala zakřivenou linku srdce vyrytého do desky stolu. Vedle něj byl smajlík s ďábelským výrazem. „Proč sis nejdřív vybral Brown?“

Jeremy pokrčil rameny. „Nevybral. Chodil tam táta. Dostal mě tam.“ Snažil se znít nenuceně, ale jeho prsty svírající pivo říkaly něco jiného.

„Tys tam nechtěl?“

„Popravdě jsem se nikdy moc nezajímal o vysokou jako takovou.“ Znovu pokrčil rameny. „Bylo mi celkem jedno, kam půjdu.“

Zaklonila se na židli, opřela si předloktí o stůl a svírala půllitr. „Co teď budeš dělat?“

„Nevím. Táta mě nejspíš zaměstná u sebe ve firmě.“

Melody se neubránila nevrlému tónu. „To musí být hezký dostát všechno pod nos, aniž bys musel hnout prstem.“

Jeremy něco neurčitě zabručel. „Jo, asi jo.“ Vzal půllitr a pořádně si přihnul. Nehty měl okousané až do masa. Melody přemýšlela, čím se mohl někdo s tak pohodlným životem stresovat.

„Nebo snad ne?“

Zavrtěl se na židli a dlaněmi si třel stehna. „Já vím, že mám štěstí, jo? Nesnažím se předstírat, že mít prachy je utrpení. Jenom se mě nikdo nikdy neobtěžoval zeptat, co bych chtěl vlastně dělat. Očekává se ode mě, že se vydám cestou, kterou mi rodiče naplánují. Není úplně snadný tím být nadšený, to je všechno.“

„A co teda chceš dělat?“ zeptala se Melody, protože to zřejmě nikdo nikdy neudělal.

Zavrtěl hlavou a zíral do stolu. „Ani nevím. Není to k smíchu? Nemám sakra ani ponětí, co chci, to bude asi ten problém.“ Vzhlédl, a když se jejich pohledy setkaly, přeběhl jí mráz po zádech. Díval se na ni, jako by byla jediná v místnosti. „Ty víš, co chceš dělat?“

Věděla to už od deseti let, kdy dostala svůj první počítač, starý Compaq Presario poděděný po někom z matčiných přátel. „Chci být softwarovou vývojářkou.“

„Proč zrovna tohle?“

„Protože to umím s počítači. Protože miluju hlavolamy a kódy. Protože je to dobře placená práce v perspektivním oboru, takže se nebudu muset pachtit, abych vyšla s penězi, jako moje máma.“

„Čím se živí tvoje máma?“

„Spíš čím se neživila. Dělal pokladní, servírku, kosmetičku, prodavačku. Šla z práce do práce a honila se za bodem zlomu, který nejspíš nikdy nepřijde.“

Jeremy přikývl, jako by chápal, jaké je žít ve finanční nejistotě, i když to nemohl ani tušit. „A co tvůj táta?“

„Nikdy jsem ho nepoznala. Zmizel, když zjistil, že je máma těhotná.“

„To je dost na hovno.“

Teď pro změnu pokrčila rameny Melody. „Kdo s tebou nikdy nebyl, ten ti nechybí.“

Jeremy se naklonil a svraštil obočí. „Nikdy na něj nemyslíš? Nebo na to, jestli tvůj život mohl být jiný, kdyby s vámi zůstal?“

„Ani ne.“ To, že se odstříhl a zmizel, nenaznačovalo zrovna kdovíjaké rodičové dovednosti. Ať už to byl kdokoli, usoudila, že bez něj jí je líp. Výživné by ale přišlo vhod.

„Omlouvám se, jestli se moc vyptávám.“

„To je v pořádku,“ mávla rukou. Nemělo by být, ale bylo.

Hovorům o svém soukromí se vyhýbala od chvíle, kdy přijela do Bostonu. Většina studentů na MIT pocházela z bohatších domácností se vzdělanými rodiči a ona nechtěla vyčnívat jako chudé dítě, jehož svobodná matka ani nedokončila střední školu. Ale mluvit o tom s Jeremym jí nevadilo. Možná proto, že věděla, že už ho nikdy neuvidí. Mohlo jí být jedno, co si o ní myslí.

Naklonil hlavu a znovu se usmál tím oslnivým úsměvem. „A teď jsi tu, zvládáš MIT a děláš přesně to, co chceš.“

Bylo těžké dívat se přímo na něj, když se na ni takhle usmíval. Sklopila oči a palcem soustředěně otírala orosenou sklenici. „Asi jo.“

Natáhl se přes stůl a dotkl se její paže. Na kůži ucítila jeho měkké a teplé prsty. „To je úžasný,“ řekl. „Ty jsi úžasná.“

Takhle bohatí a pohlední kluci by neměli být tak milí. Nevěděla, co s tím. Přijímat poklony jí stejně nikdy nešlo. Pokaždé měla nutkání se hádat. Snažila se toho zlozvyku zbavit a naučit se chovat dospěle. Ale měla jen chuť schovat hlavu pod deku a předstírat, že se to nestalo.

„Nemyslím si, že bych byl někdy v životě v něčem dobrý,“ řekl posmutněle. „Máš štěstí.“

Tohle bylo bláznivé. Chlap s milionovým svěreneckým fondem si myslel, že ona je ta šťastná. Zasmála by se nahlas, kdyby se netvářil smrtelně vážně, jako by opravdu chtěl, aby mu věřila.

Zvláštní bylo, že mu věřila.

Melody neměla ponětí, jak ten čas utekl. Jak to, že už byla půlnoc? S Jeremym si povídali celé hodiny. Překvapilo ji, jak moc si to užívala. A jak moc se jí líbil.

Bylo to šílené. Jeremy nebyl její typ. Vůbec se k sobě nehodili. Jako vážně, vůbec. Ale hezky se s ním povídalo. Měla díky němu pocit, že mu opravdu záleží na tom, co říká. Jako by byla ten nejzajímavější člověk, jakého kdy potkal.

Možná se do něj trošku zamilovala. Dobře, na první pohled to byl přesně ten typ hezkého, rozmazleného bohatého kluka, kterými obvykle opovrhovala. Ale nemohla se ubránit pocitu, že v něm bylo něco víc, jako by se pod chlapeckým kouzlem něco skrývalo.

Možná to bylo jen její zbožné přání. Nebo vedlejší účinek těch tří piv, co vypila. Nebo toho, jak se jí podlomila kolena, když se na ni usmál...

Každopádně byl roztomilý. Stoprocentně by se s ním vyspala, kdyby to navrhnul. Což neudělal, i když na něj už hodinu vrhala ty nejzamilovanější pohledy.

Copak flirtovala tak špatně? Kdyby o ni neměl zájem, tak už by tu nebyl, ne? Měla by přejít rovnou k věci a říct mu, že se s ním chce vyspat? Nebo by ho to vyděsilo? Co by měla udělat, aby to klaplo? Byla připravená ho sbalit a vzít k sobě.

Nejlepší na tom bylo, že bylo úplně jedno, že se k sobě vůbec nehodili. Byl ve městě jen na víkend, takže vzájemnou kompatibilitu nemuseli řešit. Žádné závazky nepřipadaly v úvahu. Žádné nepříjemné setkávání v kampusu další tři roky. Mohlo jít jen o jednu noc žhavého sexu s rozkošným klukem, se kterým se už nikdy nemusí vidět. Oboustranná spokojenost.

Jeremy dopil zbytek piva a ukázal na její skoro prázdnou sklenici. „Dáš si ještě?“

„Myslím, že už mám dost,“ zavrtěla hlavou.

Dlouze se na ni zadíval. Dost dlouze, aby ji uvedl do rozpaků.

„Co?“

„Snažím se odhadnout, jak moc seš opilá.“

„Nejsem opilá, jen nechci další pivo.“

Když se usmál, přísahala by, že mu v očích zajiskřilo. „V tom případě chceš pryč?“

Znovu ucítila mravenčení podél páteře. „Dobře.“

3

Když vyšli z baru, vzal ji Jeremy za ruku, jako by to byla ta nej-přirozenější věc na světě.

To je ono, pomyslela si Melody a tiskla jeho prsty mezi svými.
Dokázala jsem to.

Byla na sebe hrdá. Dokonce ze sebe měla radost.

To musel být ten důvod, proč se zastavila na chodníku před Cask 'n Flagon, chytila Jeremyho kolem krku a přitáhla ho ke svým rtům. Tohle neměla ve zvyku. Nebyla ten typ, ale najednou... byla.

Neměla pro to žádné jiné vysvětlení než to, že posledních pár hodin strávila sbíráním odvahy, aby po něm vyjela. A teď když ho měla k dispozici, už nechtěla čekat ani minutu. Chtěla mu dát jasně najevo, že je pro. Protože byla. Absolutně pro.

Po krátkém překvapení jí Jeremy polibek nadšeně opětoval. Jeho rty byly teplé a chutnaly skvěle. Byly měkké jako polštářky, jen okolo nich maličko píchalo strniště. Kdyby si nedala pozor, mohla by se v nich přímo rozplynout.

„Promiň,“ zašeptala, když se nadechli. Ve skutečnosti toho ale nelitovala ani na chvílku. „Trochu fofr, co?“

Znovu roztáhl rty v tom úsměvu, ze kterého jí bylo na omdlení. „Doufám, že pro mě máš mnohem víc překvapení.“ Mluvil tiše a zadýchaně, z jeho hlasu se jí kroutily prsty u nohou.

Už tak stáli blízko, ale přistoupil ještě blíž, přitiskl se k ní hrudníkem a držel ji kolem pasu. Vlasy mu spadly do čela. Zvedla ruku, aby mu je odhrnula. Měl dokonalý nos. Perfektní zuby. A vrásky smíchu kolem očí, jako by se pořád usmíval. Bože, byl úchvatný.

Zvedl jí dlaně ke tvářím a zabořil jí je do vlasů. Na tvářích cítila jeho teplý dech a stoupla si na špičky jako slunečnice natahující se ke slunci.

Pomalou a vřele se usmál, jako by se díval na něco krásného. Pak ji znovu políbil, tak hluboce, že to cítila všude, až na patách.

Předchozí políbek jí připadal dobrý, ale tohle, to bylo něco úplně jiného. Ještě nikdy ji nikdo takhle nelíbal. Rozhodně ne ten chlápek s důlkem na bradě v prváku ani žádný z kluků, se kterými chodila na střední. Vedle Jeremyho byli všichni amatéři. Tohle byla úplně jiná liga. Zdaleka nejlepší, s kým se při svých nepříliš bohatých zkušenostech setkala. Mohla by se s ním líbat pořád. Byl naprosto úžasný.

Když se jeho rty vzdálily, mimoděk zaprotestovala, ale zakňourání se rychle rozplynulo ve spokojený povzdech, když jí vysázel řádku polibků na čelist a krk. Dlaněmi mu přejížděla po ramenou, po pažích a pak přes boky. Nemohla se ho nabažít. Přitiskla mu stehno mezi nohy a odměnou jí bylo tiché zamručení. Bylo to prostě *wow*. Nějaký chlap sténal kvůli ní. To byl nový milník do deníčku.

Melody nemohla uvěřit tomu, co to dělá. Tady na chodníku. Před barem. Opovrhovala lidmi, kteří se předváděli na veřejnosti. Vždycky jí to připadalo trapné. Teď byla jednou z nich a ničeho nelitovala. Vůbec ničeho.

„Moje auto,“ vydechl jí Jeremy proti klíční kosti. „Tudy.“ Nejasně mávnul dolů ulicí.

„Dobře.“ I když se tu dobře bavili, někde ve větším soukromí by si mohli užít mnohem víc zábavy. „Pojď.“ Chytila ho za ruku a táhla ho po chodníku.

Vedli se za ruce přes několik bloků do garáží, pak jí podržel dveře fungl nového sportáku mercedes kupé. Kožený interiér voněl luxusem... a hranolkama.

Jen co si Jeremy sedl za volant, otočil se k ní. Prsty ji pohladil po tváři, pak jí je položil za krk a přitáhl si ji k sobě.

Musela se natáhnout, aby dosáhla na jeho rty. I když tahle část s líbáním byla úžasná – pochopitelně –, Melody byla dost neohrabaná. Byli moc daleko od sebe a mezi nimi bylo příliš mnoho věcí. I když si zastrčila jednu nohu pod sebe a otočila se k němu, nebyla dost blízko. Musel se cítit stejně, protože se na sedadle pořád vrtěl a hledal lepší pozici, zatímco jí jazykem prozkoumával ústa.

Hlasitý zvuk klaksonu, o který náhodně zavadil loktem, je vyděsil, až nadskočili. Oba se rozesmáli. „Jejda!“ Na čele cítila jeho úsměv.

Melody se odtáhla, aby se na něj podívala. „Pojedeme k tobě?“

Ušklíbnul se a odhrnul jí vlasy z čela. „Tenhle víkend spím na gauči u kamaráda Drewa.“

„Fajn,“ přikývla. „Takže ke mně na kolej.“ Její spolubydlící našťástí jezdila skoro každý víkend domů do Worcesteru, aby se viděla s přítelem.

Jeremy se natáhl pro další polibek, ale odstrčila ho. „Ne, pane, startujeme. No tak, šup šup.“

Věnoval jí pohled, jako by nemohl uvěřit vlastním uším, ale taky jako by z ní chtěl strhat šaty. Málem to zviklalo její odhodlání. Pak si ale vzpomněla na všechna ta zaparkovaná auta a na to, že každou chvíli může někdo projít kolem nich. Rozhodně nechtěla, aby ji přistihli při sexu v garážích. Znovu ho štouchla do ramene. Povzdychl si, otočil se a nastartoval auto.

„Dobře, dobře,“ obrátil oči v sloup.

Samozřejmě museli zaparkovat asi kilometr od její koleje. Pak tu byla ta nepříjemnost, že se musel zapsat na recepci, ale nakonec se dostali do soukromí jejího pokoje.

Jeremy se natahoval pro polibek, ještě ani nedovřela dveře. Když se jejich ústa setkala, setřásla bundu a nechala ji spadnout na podlahu. To by asi neměla, ale byla příliš zaneprázdněná líbáním toho rozkošného kluka.

Chytil ji rukama za boky, pak ji zvedl a odnesl do postele. Položil ji na úzkou matraci a natáhl se vedle ní, opřený o jeden loket. Druhou ruku jí položil na břicho, široce roztažené prsty se do něj lehce zatínaly.

Nosem ji šťouchnul do tváře. Obrátila se k němu a zmocnila se jeho rtů. Jejich jazyky po sobě dychtivě a pátravě klouzaly. Naklonil se k ní, teplá váha jeho těla se na ni přitiskla a rukou jí vklouznul pod top.

Když jí konečky prstů přešel přes břicho a hrudník, naskočila jí husí kůže. Pak posunul ruku výš, našel ňadro a zakryl ho velkou dlaní.

Krev jí pulzovala v uších a hrud' měla sevřenou, jako by se nemohla nadechnout.

Chtěla to. Byla si tím jistá. Ale něco se změnilo.

Nebylo to takové jako před barem. Tam se cítila bezstarostně, jako ve snu. Teď, tady, v ostrém jasném světle pokoje na koleji, na rozvrzané posteli, s Jeremyho rukou na prsou už jí to jako sen nepřipadalo.

Bylo to skutečné.

Byli spolu sami v jejím pokoji. Doopravdy se to dělo. A ona udělala tu osudovou chybu, že o tom začala přemýšlet. V tu chvíli se to nevyhnutelně začalo kazit.

Až doteď jí to tak šlo. Byla tak oslněná Jeremyho modrýma očima a úsměvem s dolíčky, že bylo snadné na nic jiného nemyslet.

Třeba na to, že tak hezkému a bohatému klukovi se holky nejspíš samy vrhají k nohám, kamkoli přijde. Ne šprtky a knihomolky jako ona, ale ten typ holek, které se běžně vrhají na sexy chlapy a mají mnohem víc zkušeností než ona.

Což byl tak trochu důvod, proč dneska vyrazila ven. Aby dělala něco nového. S někým novým. A Jeremy byl o tolik přitažlivější než Victor. Jenomže teď, když ho skutečně měla ve svém pokoji, byla vyděšená, že nebude vědět, co si s ním má počít. Že pro něj nebude dost dobrá.

Musel vycítit, že něco není v pořádku, protože ji přestal líbat. A to bylo nemilé. Zklamaně si povzdychla.

„Seš v pohodě?“ zeptal se zamračeně.

„Jo! Je mi skvěle!“ zacvrlikala s nadšením, které necítila. Její mozek musel sklápnout. Ten chlap byl nádherný a vážně působil mile. Přála si uvolnit se a užít si to, místo aby ji sabotoval její vlastní hloupý mozek.

Zamračil se víc a odvalil se. Takhle to probíhat nemělo. „Nejseš panna, že ne?“

„Ne! Bože! Rozhodně ne. Už jsem to dělala, jasně.“

Vydechl úlevou. „Dobře.“

„Jednou,“ zamumlala do stropu, což neměla v plánu přiznat. Prostě jí to vyklouzlo.

Jeho tvář zjihla. Položil jí dlaň na paži a jemně ji stiskl. „Nemusíme dělat nic, co nechceš. Když ti to není příjemný –“

„Ne!“ protestovala. „Jsem v pohodě. Je mi to příjemný! Nej-příjemnější. Chci to. Chci tě. Jsem jen... asi trochu nervózní.“

Povzbudivě se na ni usmál. „Nemusíš se mnou být nervózní.“

Melody si odfrkla. „Jo, to říkáš ty, ale působíš jako někdo s poměrně bohatýma zkušenostma. Já... jich moc nemám. Jen se bojím, že budeš zklamaný.“ Což byl přesně ten druh důvěrného svěřování, kterému by se měla snažit vyhnout.

Kupodivu se ale nezdálo, že by mu to vadilo. „Melody,“ řekl a díval se na ni tak upřeně, až se jí sevřel žaludek, „nebudu zklamaný, ať už se dneska stane nebo nestane cokoli. Dobře?“

Roztřeseně a pisklavě se zasmála. „Jo, to jen ukazuje, jak málo mě znáš. V tom, jak ze sebe udělat blbku, jsem přebornice.“

Znovu se usmál. Bože, vážně měl úžasný úsměv. „Tohle nebude ten případ.“

„Jak to víš? Ani mě neznáš. Kdybys mě znal, věděl bys, že jsem šíleně dobrá ve ztrapňování. Jsem si jistá, že když se budu soustředit, najdu způsob, jak to pokazit.“

Zavrtěl hlavou a dál se usmíval. „Uvažuješ o tom, jako by to byl test v autošколе nebo tak něco, jako by měl někdo známkovat tvůj výkon.“

„No jo.“ Podívala se na něj jako na hlupáka. „A ne snad?“

„Ne!“ Zasmál se. „Nebudu tě známkovat. Měla to být zábava. Jde jen o to, uvolnit se a chovat se přirozeně. Žít přítomností.“